

ρον, διότι η αύριον καύτη είναι τὸ τέταρτον, σχεδὸν πάντοτε, τῆς κ. Δαγγισῶ, ὅπερ οὐδέποτε ἔρχεται.

Ἄγαπᾶς τὸν χρόνον ὡς τὴν ζωήν σας αὐτὴν, ἀφοῦ διερχομένου αὐτοῦ συνδιέρχεται καὶ αὐτὴ μετ' αὐτοῦ. Εἶναι τὸ λεπτότερον, τὸ ἴδιαν κότερον, ἀλλὰ καὶ τὸ πολυτιμώτερον δύωρον, ὅσων ἡ φύσις μᾶς ἔδωκεν... Καὶ ὅμως ἡ μανία ἡμῶν ἀφίνει αὐτὸν καὶ χάνεται ἐνῷ εἰξεύρομεν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀνακτήσωμεν πλέον.

Ο φιλόσοφος Σενέκας ἐσημειούσης πάντοτε τοῦ εἰωδευτὸν καρόν του, καὶ δὲν τὸν ποιοῦσαν μὲν, ὡς λέγει ὁ ἴδιος νὰ καυχηθῇ ὅτι οὐδὲν ἔει αὐτοῦ ἔγκανεν, ηδύνατο ὅμως νὰ γνωρίζῃ, ὅπερ ἔχανε καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπωλείας.

Οἰκονομεῖτε δήθεν τὸν χρόνον. Ήπωφεληθεῖσθε τῆς νεότητός σας.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἀγῶν καὶ διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον πρέπει πρωτίως νὰ προαλειφώμεθα.

Α. Α. ΜΗΛΟΤΗΣ.

ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΑΙ.

[Συνέγεια, ἔδε ἀριθ. 16].

ΤΡΕΙΣ ἡ τέσσαρας ἐβδομάδας μετά ταῦτα νεανίας τις ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν συριμό, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐπισήμου κυρίου, καὶ εἶπε πρὸς Θεράποντα μὲ ἀπότομον, καὶ σχεδὸν αὐθαδηγή τρόπον.

«Ἐδὼ εἶναι ὁ κύριος Χάρδης;»

«Ἐδὼ εἶναι,» ἀπεκρίθη ὁ θεράπων.

«Δοι:πόν ἐπιθυμῶ γὰρ τὸν ἰδὼ.»

«Θέλετε νὰ καθίσητε, κύριε, ὀλίγον; διότι ἐνασχολεῖται τῷρα.»

«Πόσην ὥραν θὰ γίναι ἐνησχολημένος;» ηρώτησεν ὁ νέος τραχέως καὶ ἀνυπομόργως.

«Οχι πολὺ, καθίσατε.»

Ο νέος ψυχροίς χρήστης νὰ περιπατῇ θορυβωδῶς μετά τινας δὲ στιγμὰς στραφεὶς πρὸς τὸν Θεράποντα, εἶπε,

«Πήγαινε νὰ εἰπῃς πρὸς τὸν κύριο Χάρδην, ὅτι ὁ Κάρολος Ρεϊνόρος ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν ἰδῃ.»

Ο Θεράπων ὑπῆγεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἐπιστρέψας μετά τινας στιγμὰς, τῷ εἴτεν, ὅτι ὁ κύριος Χάρδης θελεὶ εἰσθαι εἰκατόν μετά τέσσες λεπτὰ τῆς ὥρας. ὅτε δὲ μετὰ παρέλευσιν αὐτῶν κύριος τις, μεθ' οὐ ὁ κύριος Χάρδης ἐνησχολεῖτο ἐξῆλθεν, ὁ νεανίας εἰτῆλθε.

«Καὶ ἡμέρα, Κάρολε,» εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης μειδιῶν καὶ ἐκτείνων τὴν χειρα του πρὸς αὐτὸν εἰσερχόμενον. «Ο κύριος Χάρδης ἦτον ἄνθρωπος ὀλίγον προθεβήκυτας ἡλικίας, μὲ πρόσωπον, ὅπερ ἐνέφαλης σταθερότητα χαρακτήρος, ἡνωμένην μετὰ νομιμοσύνης καὶ πείρων. Τὸ μειδιῶμα, διὰ τοῦ ὄποιου ἔχαιρετος τὸν νεανίαν, διῆκεσσε μόλις μιαν στιγμὴν, ἡ δύο, εἰς τὰ γείλη του, καὶ επειτα τὸ ρέμα του κατέστησε στη σούσαρον.» Οι επόμενοι ναυαρεύεντες ήταν κατά

παράκλησιν τοῦ κυρίου Χάρδη, ὅτι γνωρίζετε, ὅτι εἶμαι ἐνῆλις σήμερον.»

«Μάλιστα, Κάρολε, τὸ γνωρίζω,» ἀπεκρίθη ὁ κύριος Χάρδη.

«Πρὸς τούτοις γνωρίζετε,» εἶπεν ὁ Κάρολος, «ὅτι κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ πατρός μου, μέλλω τῷρα νὰ λάβω τὸ μερίδιόν μου ἐκ τῆς περιουσίας του.»

Ο κύριος Χάρδης ἔκλινε, δεικνύων τὴν συγκατάθεσιν του.

«Πολαν ἡμέραν θὰ εἰσθε ἔτοιμος νὰ μοὶ τὸ παραχωροῦσης.»

«Οπόταν ἐπιθυμήτε.»

«Θέλω τῷρα,» εἶπεν ὁ νεανίας—ήτοι ἄμα τὰ νόμιμα σχετικά ἔγγραφα ἔτοιμασθῶσι. Σήμερον χρειάζομαι πέντε χιλιάδας ταλλήρων. Δύναμαι νὰ τὰ ἔχω;»

Ο κύριος Χάρδης ἐκύτταξε τὸν νέον, τοῦ ὄποιου τὸ πρόσωπον ἔφερεν ἡδη λυπηρὰ σημεῖα ἀκολασίας, καὶ ἀσωτίας, καὶ ἐδίστασε νὰ ἀποκριθῇ.

«Με ἐκαταλάβετε, κύριε;» ὁ τρόπος τοῦ Καρόλου Ρεϊνόρου ἦτον ανυπόμορφος.

«Σᾶς καταλαμβάνω, Κάρολε.»

«Λοιπὸν δύναμαι νὰ ἔχω τὰ χρήματα σήμερον;»

«Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γείνω σφετεριστής ξένων χρημάτων, Κάρολε, ἀλλ' ὡς φίλος τοῦ μακαρίου πατρός σας, καὶ ἴδικός σας λαμβάνω τὴν τόλμην νὰ ἐρωτήσω ποιαν χρῆσιν ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμητε τοσούτων χρημάτων;»

Ο νεανίας ἀνεπήδησεν, ὡς δῆθεν προσβληθεὶς, καὶ εἶπε προσπαθῶν νὰ ἀνακτήσῃ τὴν προσθεβλημένην τιμήν του.

«Πιστεύω, κύριε, διτε ἔγω εἶμαι λίαν ἀριόδιος καὶ ἵκανος νὰ διοικήσω τὰς ὑποθέσεις μου. Εἶμαι ἀνήρ πλέον, καὶ ὑπεύθυνος εἰς οὐδένα.»

Ο κύριος Χάρδης ἐνευσεψ ψυχρῶς καὶ ἀπεκρίθη.

«Ἐλθετε εἰς τὴν μίαν ὥραν, καὶ θὰ ἡμαι ἔτοιμος.» Ο Κάρολος ἀνέσυρε τὸ ωρολόγιόν του καὶ τὸ ἐκύτταξε μετά τινας λύπης, διώτι δὲν τὰ ἐλάμβανεν ἀμέσως· ἦτο δὲ τοῦ ἀκριβῶς ἀεκάτη ώρα.

«Εἰς τὴν μίαν εἴπατε;» ἐλαφρῶς δὲ αἱ ὄφρης του συνεστάλησαν.

«Μάλιστα, κύριε, εἰς τὴν μίαν.»

Ο Κάρολος κλίνας τυπικῶς ἀπεσύρθη. «Αμα δ' οὐτος ἀφέτε τὸ γραφεῖον, ὁ κύριος Χάρδης λαβῶν τὸν πίλον του, εξῆλθε κατεσπευσμένως, καὶ διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ρεϊνόρου, τὴν ὅποιαν ἐζήτησε να ἰδῃ.

«Ο υἱός σας εἶναι ἐνῆλις σήμερον,» εἶπεν, ἄμα εἰδὲ τὴν κυρίαν Ρεϊνόρου.

«Μάλιστα, αὐτη εἶναι ἡ εἰκοστὴ πρώτη γενέθλιος ημέρα του.» ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μὲ τρόπον, διώτι οὐδὲν σημεῖον εὐχαριστήσεως ἔδιδεν.

«Πρὸ στιγμῆς θήλε νὰ με τοῦ.»

«Η κυρία Ρεϊνόρου ἐκύτταξε σεμνοπρεπῶς τὸ πρόσωπόν του ἐκτελεστοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη.

Ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ τὸ μερίδιόν του, ἐκ τῆς πατρίης της πέρισσοτε, διὰ μιᾶς, εἶπεν ο κύριος Χάρδης.

Τὸ πρόσωπὸν τῆς κυρίας Ρεΐνόρου ἔταράχθη.

«Θὰ τὸ ἐξοδεύσῃ, φοβοῦμαι, ως νέρον,» εἶπε,
«Καὶ ἐγώ τὸ φοβοῦμαι,» παρετήρησεν ὁ ἕκτελε-

στής.
«Δὲν μάρχει τρόπος γὰρ μὴ δώσωμεν τὰ χρήματα
εἰς τὰς χειράς του; ήρωτησεν γάρ μήτηρ του.

Ρεΐνόρους μὲν βλέψεις ἀπελπιστικόν: «τίνα χρήσιν θὰ
χάμη τόσων πολλῶν χρημάτων;»

«Οχι, καλὴν βεβαίως χρησίν,» ἀπήντησεν ὁ κύριος
Χάρδης.

«Μὴ τῷ τὰ διδητεῖ,» εἶπεν γάρ κυρία Ρεΐνόρου, μετὰ
πολλῆς συγκινήσεως.

Ο πλάνης Ιταλός. (Ίδε σελ. 135).

«Οχι, νομίζω,» ἀπεκρίθη. Οἱ δροι τῆς διαθήκης
εἶναι ωρισμένοι. Εργούμε τώρα να σᾶς ἀγαφέρω, ὅτι
αὐτὸς χρειάζεται πεντε χιλιάδας ταλλήρων σήμερον,
καὶ βιάζεται πολὺ να τὰ λαβῇ.

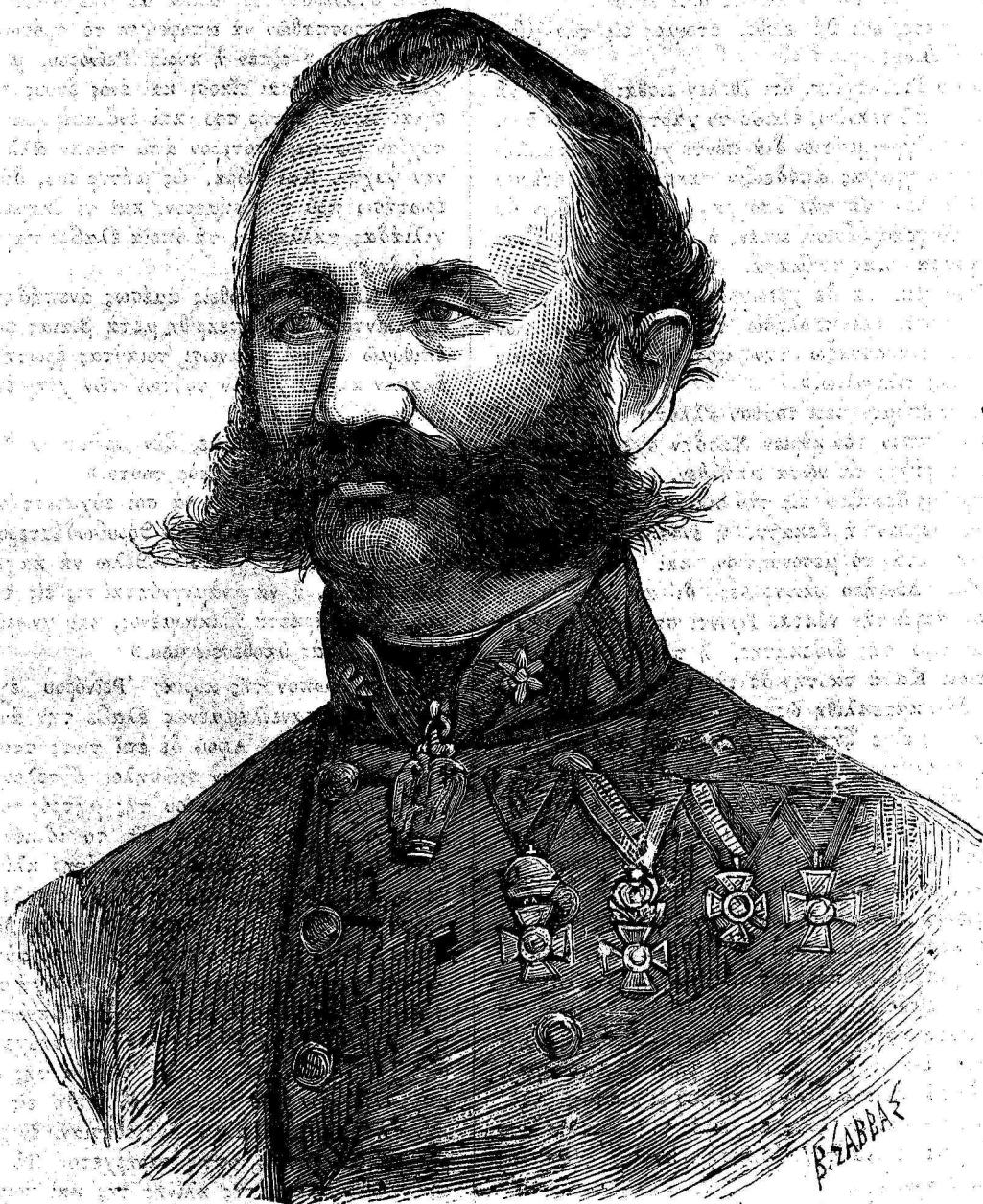
«Πέντε χιλιάδας ταλλήρων!» ἐξεφώνησεν γάρ κυρία

«Θὰ ἦναι ασυγχώριτος προσβολὴ,» εἶπεν ὁ ἕκτε-
λεστής, «φέρουσα εἰς ὅτειν ἡμᾶς, καὶ καταστρέφουσα
πᾶσαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρρόην μου εἰς τὸ μέλλον. Εἶναι
καλὸν να διακινδυνευσωμεν τοῦτο τὸ μέσον;»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεΐνόρου κατέστη ἐπι-

μαλλιον τεθλιψιμένου, «Βλέπω βλέπω,» ἀπείντας, συστρέφοντα τάς χειράς ἐν νευρικῇ ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ. «Καὶ ἀνὴρός σας ἀπολεσθῆ, οὐδεμία ἐλπὶς ὑπάρχει ὑπὲρσωμάτου. Δὲν θὰ στέργη νὰ ἀκούσῃ οὐδεμίαν λέξιν ἐπιπληκτικήν, η συμβουλὴν παρ' ἐμοῦ. Ω! ἐπεθύμουν μυριάκις νὰ ἀπέθνησκεν ὁ στατήρ του πτωχος.»

«Κάμετε ὅπως στοχάζεσθε καλλίτερον,» ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ρεΐνόρου, ἐνῷ ἔρροεν τὰ δάκρυα ἐπὶ τῶν ώχρῶν παρειών της, «ἄλλα πρὸ πάντων μὴ τὸν προσβάλητε· ή μόνη μου ἐλπὶς εἶναι εἰς ὑμᾶς. Όταν ἡ ἐπιρροή σας ἀπολεσθῇ, αὐτὸς εἶναι χαμένος.» Καὶ τὸ σῶμα τῆς δυστυχοῦς μητρὸς ἔτρεμεν ὑπὸ τῆς σφραγῖς πάλις τῶν αἰσθημάτων της.

Ο ΦΙΛΙΠΠΟΒΙΤΣ. Ἀρχηστράτηγος τοῦ ἐν Βοσνίᾳ Αὐστριακοῦ στρατοῦ.

«Θὰ ἡτο καλλίτερον διὰ τὸ πανδίον, εἶμαι βέβαιος, «εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης.» Άλλα τώρα πρόκειται περὶ τοῦ ἀν πρέπη νὰ δώσω εἰς αὐτὸν τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ζητεῖ; Ταῦτα εἶναι ιδικά του δικαιωματικῶς, καὶ ἀν τὰ κρατήσω τώρα, τούτο δὲν θέλει διαρκέσει ἐπὶ πολὺ.»

Κατὰ τὴν μίαν ὥραν ἀκριβῶς ὁ Κάρολος Ρεΐνορου μετέβη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Χάρδη, οστις ἐλυπήθη ἴδων αὐτὸν, σχεδὸν μεθυσμένον.

«Θὰ λάβω ταῦτα τὰ χρήματα,» εἶπε μὲ τρόπον ἀνθρώπου περιμένοντος φίλων σύγκαταθεσιν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του.

«Θά μοι ήτο καλλίτερον νὰ μετρήσω τὰ χρήματα αύριον,» εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης, μὲ τρόπου γλυκού καὶ φιλικού.

«Δύνασθε νὰ περάσητε χωρὶς αὐτὰ μέχρι τῆς αύριον;»

«Δεν σᾶς εἴπαυ, διὰ τὰ χρεάδουμα σήμερον;» καὶ ο νέος ἔδειξεν ἀγανάκτησιν τινα.

«Ναι, Κάρολε.»

«Δοιπόν, κύριε, ἐνόουν καλῶς διὰ εἰπον.»

«Μoi εἴπατε, διὰ θὰ εἰσθε, ἔτομος εἰς τὴν μίαν ὥραν καὶ ἡλθοῦ.»

Βλέπων ὁ ἑκτέλεστής, διὰ θὰ εἰσθαι μάταιον νὰ δόμιλῃ μετὰ τοῦ νεανίου, ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιον του, καὶ συνέταξε γραμμάτιον διὰ πέντε χιλιάδας ταλλήρων. Ἔπειτα γράψας ἀπόδειξιν τακτική, ἐπρότεινεν εἰς τὸν Κάρολον νὰ τὴν ὑπογράψῃ. Ἐγγειρίζων δὲ εἰς αὐτὸν τὸ γραμμάτιον, εἶπεν, ἡ περιουσία σας εἶναι εἰς χρεώγραφα καὶ κτήματα. Τὰ κτήματα δίδουσι καλὸν εἰσόδημα, τὰ δὲ χρεώγραφα εἶναι ασφαλέστατα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Θὰ πωλήσω τινὰ ἐκ τούτων τῶν χρεώγραφων ἵνα συνάξω τὴν ποσότητα, τὴν ὅποιαν τώρα θὰ σᾶς πληρώνω.»

«Θὰ οδύμιλήσωμεν περὶ τούτου ἄλλωτες,» εἶπεν ὁ Κάρολος, διακόπτων τὸν κύριον Χάρδην σχεδόν ἀποτρύμως, καὶ στρέψκες τὰ γνῶτα ἀπῆλθεν.

Ο Κάρολος δὲν ήτον εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τετού. Ἡλθεν ἡ δεκάτη, ἡ ἐνδεκάτη, ἡ δωδεκάτη, μία μετὰ τὸ μεσογύκτιον, καὶ ακούη αὐτὸς ἡτον ἀπόων. Δὲν ήτο κκινοφανές διὰ αὐτὸν νὰ μείνῃ ἐξω τόσον ἀργά τὴν νύκτα. Τώραντι σπανίως ἡτον εἰς τὴν οἰκίαν πρὸ τῆς ἐνδεκάτης, ἡ τῆς μιᾶς μετὰ τὸ μεσογύκτιον. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν περίστασιν ἡ κυρία Ρεϊνόρου δὲν κατεκλίθη ὡς τὸ σύνηθες. Γινώσκουσα διὰ ὁ νιός της εἰχε ζητήσει καὶ πιθανῶς λάβει πέντε χιλιάδας ταλλήρων, εὔρισκετο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ ἀναπαυθῇ χωρὶς νὰ τον ἴδῃ. Πρὸ πολλοῦ πάντες οἱ τοῦ οικοῦ, ἔκτος τοῦ μιοῦ της, ἔκοιμωντο βαθέως, αὐτὴ δὲ σκαρφήτη ἀνυπομόνως περιμένουσα, ἡ πειρατὴ εἰς τὸ δωμάτιον της, μετὰ τεταραγμένου πνεύματος, καὶ βαρυαλγούσας καρδίας, ἡ ἵστατο κρατῶσα τὴν αναπνοήν της εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀκροάσουμένη προσεκτικῶς τὸν ἥχον τῶν γνωστῶν αὐτῇ βημάτων του· αὐτῇ ἡτον ἡ λυπηροτέρα νὺξ ἐξ ὅσων αὐτή ποτε διῆλθεν. Εφαντάζετο, διὰ διάσης της ἵστατο εἰς τὸ γείλος ἐνὸς ὄρατηκού ποταμοῦ, καὶ ἐκινδύνευε νὰ παρατυρθῇ ὑπὸ τοῦ ψεύματος. Άλλ’ ὅσον ἀδύνατο καὶ ἀνήσυχης αἱ χειρές της, ἐφαντάζετο διὰ αὐτὴ ὁφειλε νὰ τὸν ὄρπασῃ, καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου.

Ἔπειτα σχεδόν δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσογύκτιον, διέσε διὰ τοῦ προγένυμάτος, μεγάλη διάστασις καὶ προρύλαξις ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν, ἦν δὲ μὲν κυρία Ρεϊνόρου προσεπάθεια νὰ διάρρηξῃ, καὶ δὲ Κάρολος διετέρει σταθερῶς. Οὐτος ἡτο τώρα αὐτῷ κάτοχος περιουσίας, τὴν ὅποιαν γέθει νὰ μεταχειρίζεται ὅπως ἡ κυρίας καὶ ἡ κλίσης τῷ ὑπηρόρευον, διὰ τοῦτο δέν γέθει οὐδεὶς εἰς τὰς ὑποθέσεις του, τούδε αὐτῇ ἡ

«Ἐλθε,» τὸν εἶπε, «εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔχω τι νὰ σὲ εἰπω.» Ἐγκρήγαρχος τοῦ πατέρος της ο Κάρολος εἶπε τὸν μητέρα του, ἐπιστρέψουσαν εἰς τὸ δωμάτιόν τας, καὶ σύρασα αὐτὸν εἰς ἀνακλιντρού, ἐκάθησε πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐκύτταζε προσεκτικῶς τὸ πρόσωπόν του, βοηθούμενη ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ φυτὸς τοῦ δωματίου της οὗτος ὅμως δὲν τὴν ἔβιεπε μετὰ σταθερότητος, ἀλλὰ μὲ βλέμματα περιπλανώμενα, προσπαθῶν νὰ ἀποφεύγῃ τὸ πρόσωπόν της.

«Κάρολε,» εἶπεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου, μὲ τρόπον ἐκφραστικόν, «είσαι εἴκοσι καὶ ἑνὸς ἔτους σήμερον, ἀλλ’ εἴμαι εἰσέτι μήτηρ σου, καὶ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν εὐτυχίαν σου περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἀνθρωπίνην ψυχήν. Καὶ τώρα, ὡς μήτηρ σου, δύναμαι νὰ σὲ ἐρωτήσω ποὺ ἦσα σήμερον, καὶ τί ἔκαμες τὰς πέντε χιλιάδας ταλλήρων, τὰ ὅποια ἔλαβες παρὰ τοῦ κυρίου Χάρδην;»

Ο Κάρολος θυμιώθεις ἀμέσως ἀνεπιδίδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλιντρού, καὶ ἀπεκρίθη μετὰ βιαίας φωνῆς: «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μοι κάρμωσι τοιαύτας ἐρωτήσεις, μήτερ! ἔκαμον καλὴν χρήσιν τούτων τῶν χρημάτων, τὰ διέθεσα πολὺ καλά.»

«Διὰ τοῦτο, Κάρολε, δὲν πρέπει νὰ διεστάζῃς, ἵνα μὲ εὐχαριστήσῃς ὡς πρὸς τοῦτο.»

«Ολίγον μὲ μέλιτε νὰ σοὶ εὐχαριστήσω, ἀπεκρίθη δὲνός, τραχύτερον καὶ θρυμβώδεστερον, μάθε δὲ ἀπαξ διὰ παντας, διὰ θὲν θέλω νὰ κατηχῶμαι ἡ νὰ διδάσκωμαι, ἡ νὰ ἀναμιγνύηται τις εἰς τὰς πέντε υποθέσεις μου, εἴμαι ἀρκετά ἡλικιωμένος, καὶ γνωρίζω νὰ διευθύνω ἐγώ τὰς υποθέσεις μου.»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἐγένετο πολὺ ώχρον καὶ ἐπανειλημένως ἔλαβε τὴν ἀναπνοήν της, ὡς ἐὰν ἐπενίγετο. Άφοῦ δὲ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἡ μήτηρ καὶ ὁ νιός ἐμειναν σιωπῆλοι, διὰ πενταδέκατος ἐγερθεὶς ἐξῆλθε, τοῦ δωματίου τῆς μήτρός του, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καὶ μετάση εἰς τὸ ιδικόν του. Αμα οὗτος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἡ μήτηρ κλίνασσε τὰ γόνατα, καὶ στηριζούμενη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν με τὰς χειρας της. Μία ὥρα παρῆλθε καὶ αυτὴ ἐκεῖτο εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, ὡς ἐὰν εἴχεν ἀποκομιθῇ, ἀλλ’ ἡ ψυχή της ἡτο ἐμπλεως φόβου καὶ ὁδύνης ἐνεκά τοῦ ὑπνωτικοῦ ἐκείνου ποτοῦ. Μηριώδες τρόποι τίνα προσηγόρευεν ὑπὲρ τοῦ μιοῦ της, ἔως οὐ ἡ μεγάλη πικρία τῆς ἀγωνίας της παρέλυτε τὸν νοῦν της, καὶ ἐβιβλήθη εἰς μελαγχολικήν τινα καὶ καρδιαλγή ἀναισθησίαν, ἐν δὲ μόλις παρετίθει τὸν χρόνον, ὅστις παρήρχετο. Τὸ πρωτ εὑρέθη εξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ κοιμωμένη.

Οὐτος ἡ μήτηρ καὶ ὁ νιός συγνητίθησαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ προγένυμάτος, μεγάλη διάστασις καὶ προρύλαξις ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν, ἦν δὲ μὲν κυρία Ρεϊνόρου προσεπάθεια νὰ διάρρηξῃ, καὶ δὲ Κάρολος διετέρει σταθερῶς. Οὐτος ἡτο τώρα αὐτῷ κάτοχος περιουσίας, τὴν ὅποιαν γέθει νὰ μεταχειρίζεται ὅπως ἡ κυρίας καὶ ἡ κλίσης τῷ ὑπηρόρευον, διὰ τοῦτο δέν γέθει οὐδεὶς εἰς τὰς ὑποθέσεις του, τούδε αὐτῇ ἡ

μήτηρ του. Ἡ χυτά Ρεινόρου προτεπάθεται νὰ ανανεώσῃ τὴν δημιλίαν τῆς χθεσινῆς νυκτὸς, ἀλλ' αὐτὸς προσποιεῖτο, ὅτι δὲν ἔνει, καὶ ὅταν αὐτὴ ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ ἀγυπτικεμένου, τὴν διέκοψεν ἀμεσως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Κάρολος Ρεινόρου ἤρξατο τοῦ βίου του, λαβὼν τὸ ἐξ ἔξηκοντα χιλιάδων ταλλήρων κληροδότημά του.

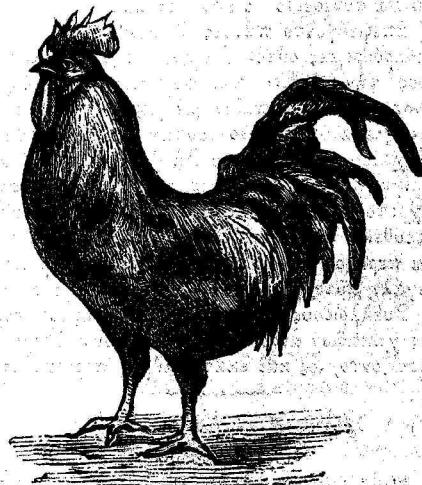
Πολλοὶ τὸν ἔθεωρον ὡς εύτυχότατον γένον. Ἐν τοῦτο ἦτο ἀληθεῖς ἢ ὄχι, τὰ ἐπόμενα δέλουσι τὸ ἀποδεῖξει.

[Ἐπειταὶ τὸ τέλος.]

Ο ΠΛΑΝΗΣ ΙΤΑΛΟΣ

ΚΡΟΥΩΝ τὸ δργανον πρὸς τέρψιν περιφέρεται. Ζητῶν ἐλεημοσύνην. Οἱ παιδεῖς θεῶνται ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ λαμβάνουσιν συμπάθειαν δι' αὐτὸν, λέγοντες τὶς οἵδε ἔαν οὗτος, θεωρῶν ἡμᾶς μετ' ἀγάπην; δὲν ἀναμιμνήσκεται ἵσως, τῶν ἴδιων του τέκνων. Καὶ συμβούλιον λαβόντες κατέθεσαν τὸ δεκάλεπτον, δρεο ἔκαστος εἰχεν, καὶ τὸ ἔδωκαν εἰς αὐτὸν.

Ο ΑΛΕΞΤΩΡ

Ὑπὸ τινα ἔποιην ἔξετάζεται ἐνταῦθα ὁ ἀλέκτωρ.— Διάφοροι αὐτοῦ παρὰ διαγόροις λαοῖς ὄνομασίαι. — Ἡ Ταραγρα πόλις ἀλεκτόρων.— Πόθεν γίνεται ἡ λέξις ἀλέκτωρ.— Διατὰ διάλεκτωρ ἐξ ὅπος λογικοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ δημώνυμον πτηνόν.

ΔΕΝ πρόκειται νὰ προχυματευθῶμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἀλέκτορος ὑπὸ φυσιολογικὴν ἔποιην. Διότι τὶς ἐξ ὑμῶν δὲν γνωρίζει τὸ ὄνταν, καὶ ὑπερήφανον καὶ γενναῖον κατοικίδιον πτηνόν, τὸν ἀλέκτωρα; Ποῖος ἐξ ὑμῶν δὲν ἔθεωρησε μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ἐστεμένην αὐτοῦ κεφαλὴν, τοὺς πυρώδεις οφθαλμούς του, τὸ θαρραλέον ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ τὴν ἐμφύτον αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγώνας ὄρμην; Τίς δὲν γνωρίζει τὴν μεγάλην αὐτοῦ φροντίδα, καὶ μέριμναν ὑπὲρ τῶν ἀλεκτορίδων, τὰς δροίας δόηγες, ὑπερασπίζεται, προσκαλεῖ, ἀπειλεῖ καὶ ἀπομακρυγομένας αναζητεῖ; Δὲν πρόκει-

ται λοιπὸν νὰ περιγράψωμεν τοῦ σουλτάνου τούτου τῶν ὄργανων τὰ ἥθη καὶ ἔθημα, ἀλλὰ πρόκειται νὰ διαλάβωμεν α) περὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ὄνομασίων παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς καὶ ιδίᾳ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ πᾶς ἐξ ὅντος λογικοῦ ἐγένετο πτηνόν. β) πόθεν ἦλθον οἱ ἀλέκτορες εἰς τὴν Εὐρώπην. γ) τίνος σύμβολον ἦτο παρ' Ἕλλησι καὶ Ρωμαίοις καὶ πᾶς θεωρεῖται καὶ ἔθεωρείτο ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ· καὶ δ) πότες εἰσήχθη ἡ συνήθεια τοῦ τιθέναι ἀλέκτορες ἐπὶ τῶν κωδωνοστασίων, πύργων καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν. Περὶ τούτων καὶ ἄλλων πολλῶν πρόκειται νὰ διαλάβωμεν.

A.

Αἱ διάφοροι παρὰ διαφόροις λαοῖς ὄνομασίαι τοῦ ἀλέκτορος εἰνὲ κυρίως ὄνοματοπεποιημέναι, ἐδόθησαν δηλ. ἐν τῆς φωνῆς αὐτοῦ κο-κο-κο, δι' ἣς συνήθως καλεῖ τὰς ὄρνιθας ἢ ἀλεκτορίδας. Οὕτως οἱ Γάλλοι ὄνομάζουσιν αὐτὸν coq, οἱ Ἀγγλοι cock ἐπίσης, οἱ Ἄλβανοι cocoschi καὶ ἡμεῖς καλούμενοι αὐτὸν κόκορον καὶ κόκοτον. Περιέργον δὲ εἶναι ὅτι καὶ ἐν τῇ Σανσκριτῇ λέγεται κοκκινο, ἥτις εἰνὲ καθαρῶς ὄνοματοπεποιημένη. Κατ' ἀποκοπὴν ἡμεῖς ἐσχηματίσαμεν τὸ θηλυκὸν κότα, ἐννοοῦντες τὴν ὄρνιθα.

Ἡ λατινικὴ λέξις gallus, ἐξ ἣς ἐν τοῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἰταλίας ἐσχηματίσθη ἡ gal, galh, gallo, jal, jan, galina καὶ gallina, ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ σανσκριτῇ, ἐν φ αἱ λέξεις gri, gar, gal σημαίνουσι τὸ ἄδειν. Ἐκ τῶν λέξεων τούτων ἐσχηματίσθησαν ἄλλαι σανσκριτικαὶ, ζενδικαὶ, γερμανικαὶ, κελτικαὶ καὶ σλαβικαὶ δηλοῦσαι τὴν βοήν, τὸν θόρυβον. Ἐκ τῆς σανσκριτικῆς ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ περισκὴ λέξις gal δηλοῦσα πρὸς τοὺς ἄλλους τὴν βοήν, τὸν θόρυβον.

Γνωρίζετε, ὅτι ἐν Βοιωτίᾳ ὑπῆρχε πόλις τις δύομαζομένη Τάναγρα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς δύχθης τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τῆς δροίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ἐπὶ φιλοπονίᾳ καὶ εὐεξίᾳ καὶ οἱ ἀλέκτορες αὐτῆς ἥσαν ὄνομαστοι διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ πρὸς τὰς μάχας θάρρος. Οθεν ἡ φράσις ὅρος Taragrasse, δηλοῦσα ἀλέκτορας ἀνδρείον καὶ μάχημον. Ἀν καὶ ἡ γνώμη σοροῦ τωος, τοῦ Bochārtou (Bochart) δὲν φαίνεται ἡμῖν ὄρθη, ἀναφέρομεν ὅμις αὐτὴν χάριν περιεργίας. Κατ' αὐτὸν ἡ πόλις κατηφίσθη ὑπὸ Φοινίκων τὸ πρώτον καὶ ὄνομάσθη Tarnegol, ἐξ ἣς ὑπὸ τῶν Ἕλλήνων ἐσχηματίσθη ἡ Τάναγρα. Tarnē gol, λέγει, ἐσήμαινε πόλιν ἀλέκτορων καὶ ὁ Ταναγραῖος ἐλαμβάνετο συνώνυμον τοῦ ἀλέκτορος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ «ἀντὶ τοῦ Σαμιού Ταναγραῖος (δῆλ. ἀλεκτρυών) ἀναπέφνης».

Κατὰ τοὺς νεωτέρους ἡ πόλις ἐσήμαινε τόπον λέθητος, χαλκεῖον, ἀγγεῖον χάλκινον.

Ἡ λέξις ἀλέκτωρ κατὰ τινὰς μὲν παράγεται ἐκ τοῦ στερεοτικοῦ αἱ τοῦ ὄμιατος λέγω, τὸ κοιμῶμαι, ἀναπαύμαι, δηλοῦν καὶ σημαίνει ὁ ἀλέκτωρ, τὸ ζῶον ὅπερ δὲν ἀγαπαύεται, δὲν κοιμᾶται, τὸ ἀκούμπτον. Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ ἀλέκτωρ ἐκλίθη οὕτω, διότι